

bara« u Obrenovcu vrlo aktivan na terenu. Po broju članstva spada među najveće provincijske klubove u NR Srbiji. Sada ima 278 članova. Sedište kluba je u Radničko-službeničkoj menzi.

Pretsenik kluba je Emil Kolotović, a sekretar Milivoje Marković. Uprava ima pet članova uz tri člana kontrolnog odbora. Sednice uprave održavaju se redovno. Održavaju se i sastanci svih članova zajedno, kojom prilikom uprava im daje potrebne direktive za rad na terenu. Tokom ovog leta održaće se još jedan sastanak celokupnog članstva, da bi se na njemu donela odluka o plaćanju i visini članarine, jer dosadašnju članarinu plaća vrlo mali broj članova. Među tim ribolovnicu uz naplatu dobija od Sreskog narodnog odbora svaki član pečačkog kluba bez obzira da li je on uplatio članarinu ili ne.

Zakon o ribarstvu, član 27, predviđa da se dozvoljava za ribolov ne može izdati ribolovcima, koji nisu članovi udruženja ribolovaca. Prema tome, ovakva udruženja baš na osnovu toga člana treba da se strogo pri drzavaju da im članovi prvo plate članarinu i tek onda na osnovu uplaćene članarine trebala bi narodna vlast da im izda ribolovnicu. Inače, biti član nekog pečačkog kluba i ne plaćati članarinu, to znači za dotični klub da ima članove samo na hartiji i da to nisu pravi članovi, jer ne odovaraju svojim dužnostima prema klubu, a koriste povlastice da dobiju dozvolu za ribolov. Klub »Kolubara« treba da uredi plaćanje članarine, to pre, što on ima ugovor sa Ribarskim gazdinstvom

»Beograd« o vođenju kontrole o ulovljenoj ribi od strane njegovih članova.

Pohvalno je za ovaj klub što ne prima u članstvo ljude koji su nedozvoljenim načinom lovili ribu, i što njegovi članovi paze da uhvate svakog dinamitaša ako se pojavi na Savi ili na Kolubari.

I klub »Kolubara« i Mesna ribarska zadruga međusobno sarađuju, jedni drugima ne smetaju u radu. Pošto »Kolubara« još nije pretplaćena na »Ribarstvo Jugoslavije«, to joj ga M. r. zadruga pozajmljuje na čitanje. Od tako velikog broja članova kluba, valjda će se neko i na list pretplatiti, tako je barem sekretar obećao.

Članovi »Kolubare« sudelovali su u radu sa M. r. z. na spasavanju ribe i na kaldrisanju ulica u Obrenovcu.

Sreski narodni odbor u Obrenovcu preko svojih terenskih službenika pazi da se ne prekršavaju propisi o ribolovu. Zato, ako se takav prekršitelj uhvati, biva od narodnih vlasti pozivan na odgovornost i kažnjen. — S. n. o. u Obrenovcu dobro bi učinio da sazove na jedan širi sastanak obrenovačke ribare i pečače i da im objasni tekst novog Zakona o ribarstvu. Tako bi odredbe ovog Zakona ušle u narod za koga je Zakon napisan. Ovo bi mogle da urade sve ribarske zadruge i sve ribolovne organizacije u Srbiji, jer Zakon ne sme da ostane u flijokama pojedinih referenata pri sreskim narodnim odborima.

Ante Tadić

BALADA O VODEN-CVJETOVIMA ¹⁾

*Ugledaše sunčev pram
kroz blistavi ljetni dan,
rodiše se iznenada
kad sa neba zlato pada.*

*Od sunčeva vrela lika
zagrijo se splet jasika,
uzdrhtala bistra rijeka,
nosi miris iz daleka.*

*A voden-cvjet, drag leptirić,
pozdravi dan, jokin listić,
vlat ostavi, poleti lak —
roj povuče čitav u zrak.*

*Vinuše se u visine,
u mirisne svud daljine,
kao vrtlog pahuljica,
kao sniježna vijavica.*

*Zapletoše bijelo kolo,
povrh rijeke, naokolo*

*iznad vrba, povrh trava,
napiše se neba plava.*

*I letješe širom tako,
dok sumrak se nije mako
modrikastog sa vrhunca,
gdje nestade zlatnog sunca.*

*Tada, nakon sretog leta,
uživši se divnog svijeta,
pomriješe pokraj rijeke,
uz — obale nedaleke.*

*Ribara tri doveslaše,
lopatama nabacaše
hrpe mrtvih leptirića,
kratkovječnih nježnih bića.*

*Pa odoše, zaveslaše,
među sobom govoraše:
»Gnojit ćemo svoja polja,
da pšenica raste bolja!«*

Ferdo Bačić

¹⁾ Ephemera vulgata, vitki, nježni krilati kukci, koji se u velikom mnoštvu pojavljuju ljeti, uz obale naših velikih rijeka. Žive samo nekoliko sati; ne jedu ništa. Njihovim mrtvim tjelešćima seljaci gnoje polja. (Po Brehmu — op. pisca.)

Na pastrve

Subota u več, posljednje pripreme, navlače se čizme, naprtnjača na rame, korice sa prutom u ruku, do viđenja Zagrebe, žurimo se na kolodvor.

Na kolodvoru već čekaju drugovi, rukovanje, pozdravi, žurimo se da nađemo mjesta u vlaku, koji sopusćući kao propet konj, nestrpljivo čeka da pojuri, noseć nas u susret novoj zori.

Žvižduk, polazimo, svima zadržće srce, — krenuli smo i za čas protutnjismo iznad mosta na Savi, ostavljajući iza sebe drhtava svijetla usnulog grada.

Junimo kroz noć, prolazeć kraj usnulih seoca, polja i brežuljaka, te uz vječnu pjesmu vagonskih osovina, prepričavamo ribičke doživljaje, brojeć u sebi sate, minute i sekunde, koje nas još dijele od cilja.

Rijetke zvijezde, skrivajući se iza oblaka, blijede, — sviće, približujemo se cilju, svi kao jedan oživjesmo, tražimo svoje stvari, kočnuće škripe, stigli smo.

Protežemo odrvenjele udove, dok nas hladni jutarnji lahor blago milujući osvježuje, — duboko dišuć divimo se rađanju novog dana.

Duboko ispod nas u polutama proljetnog jutra, mrmore borovi svoju tisućgodišnju pjesmu, dok na dalekom obzorju već nestaju zvijezde.

Spuštamo se kozjim stazama, iznovanim proljetnim bujicama kotrlja se kamenje, narušavajuć duboku tišinu prirode.

Kroz šumu izbijamo na proplanak, gdje nas oholo podignutih glava, pozdravljaju prvi kukurjenci, vjesnici proljeća, — zastajemo; ispod strmog obronka, na kojem se nalazimo, puca pogled na divnu dolinu, kroz koju, pjeneć se i šumeć, brza i teče riječica, naš konačni cilj.

Nakon ubrzanog spusta, stižemo na njezime obale. Jutarnje magle provlače se kroz vrbike i nestaju u krošnjama borova. Kapljice rose blistaju na travi, dok prve zrake sunca, sa dalekih vrhunaca, pozlaćuju borovu šumicu iza nas.

Raspremamo naše naprtnjače, nestrpljivo gutajući naše doručke slažemo прибор, i počinje lov. Rastajemo se, te dva i dva, jedni uz vodu, drugi niz vodu, krećemo da okušamo sreću.

Kao prvo mjesto izabrao sam jednu blagu okuku, sa malom brzicom i dubinom uz podrovanu obalu. Pregledam prut, mamac, — mali zamah, i meka je već dvadesetak metara dalje od mene, igrajuć iznad dna hitala. Iz brzice u dubinski preljev, pažnja, — ruka se ukočuje, odjednoć... tak, zagrizla je, zategnem, osjetim otpor, popuštam, dovlačim je u mirnu vodu, i za čas se već koprca po tratini, pastrva oko 30 cm. duljine, debeljuškasta, maslinasto zelene boje, sa svojim divnim crvenim mrljama, prva je tu.

Dostiže me drug. »No kako ide« — upita me — pa »pomalo«, odgovorim. »Imam jednu«. »A i ja sam jednu dobio« reče, »ali je bila ispod mjere, pa sam je pustio«.

Nastavljamo lov, obilazeći brzice i preljeve. Moja košara je već malo otežala, pa se pastrva smirila u njoj.

Krećemo se polako kraj vode. Dolazi nam u susret skupina borova, a iza nje divna kaskada sa mekanim preljevom u miran i dubok dio. Idealno, a oduševljenjem će mi prijatelj: »Tu su ti unutra tetive«. Ne čekajući zabacim daleko na sam preljev, — još nije mamac ni potonuo, kad već... tres, zaškripi put, zateg-

nem, uzica se snažno zategne, — povučem i opazim lijepu pastrvu, kako se bijesno bori, opire i juriti niz preljeva koso prema brzici, udaljuje mi se. Uzica se ritmički odmata. Pomičem se obalom prema dubini, mijenjam joj pravac, te mi uspije da ju dovučem, oko desetak metara od obale; tad opazim da se veoma slabo drži, naime udica ju je zgrabila sa strane i viri van. Vučem lagano, — opazila me je, još jedan zalet, ali sada prema dubini povučem, stane, — odjednoć skoči oko 50 cm iz vode, zaletu se, trgne i uteče. Bijesnim, »takva smola«, srdim se, međutim voda nosi uzicu i mamac pada prema dnu, brzo vučem, da mi se još ne zaokvači za kakav panj ili kamen, uspijem i vučem ga prema obali, automatskim pokretima, te pri samoj obali oko dva metra kraj nekog drma... kvrc, i objesi se na udicu mala pastrvica, ironija sudbine, veća koju bi i još kako želio imati u košari, ta mi pobjegne, a ovaj »šmrklivec« mi se sam objesi na udicu.

Sklinem ju s udice, pustim i sam ću sebi: »Baš sam nesretnjaković, ali dosta s tim, dosad sam hranio njih, a sad ću malo sebe«.

Sjednem na deblo jednog povalljemog bora, pomalo griskam, zapalim cigaretu i čekam prijatelja koji je malo zaostao.

Nakon par minuta. stigao je, uspričam mu slučaj, nasmije se i reče: »Kaj ti znaš loviti, viš tak se lovi, — pogledaj«, i pokaže mi svoju košaru, imao je par lijepih većih pastrva, stani srećković, naime, njegov nadimak među nama je Dr. Srećković.

Krenusmo dalje, malo dalje od mjesta gdje sam sjedio, bio je svršetak spomenute dubine i novi preljev u brzac.

Prije preljeva lijepa je dubina, tako oko dva metra, obala obrasla mjestimično niskim vrbama, a većim dijelom čista, tad mi on reče: »Pogledaj, ti se tako mučiš da nađeš ribu, a gledaj sad kako se lovi, stane oko metar od obale, te baci daleko ali tako da se je mamac kretao tik uz samu okomito podrovanu obalu, iznad samog dna«. Prateć pogledom mamac, opazim kako se ispod obale najednoć nešto zabljesnulo, trgnulo i pojurilo, opet pod obalu, ali bilo je već prekasno, divan komad se bijesno otimao, jurio, skakao, ali uzalud, klekao sam na rub obale, on ju je dovukao do mene u sljedećih minuta, već je bila daleko od vode i obale, gdje smo je takoreć gutali očima, divan primjerak duljine oko 50 cm, bijesno nas je gledao svojim staklastim očima. »Imaš sreću«, kažem mu ja, »nisi ti badava Srećković; omahne rukom, nasmije se i reče: »kaj ti znaš, em ribe se mora znat loviti«.

Nastavak dana proveli smo, povremeno loveć, ali glavni cilj nam je bila, misao na povratak.

Bijeli vunasti oblaci jurili su nebom, gonjeni blagim južnjakom, sunčane zrake pomalo slabeć, koso su padale na riječicu i borove, kad smo se sastali sa drugom dvojicom prijatelja, koji su na nas već čekali na mjestu gdje smo se jutros rastali.

Prve riječi, i jednih i drugih su bile: »No kako je bilo«. Svaki je imao prilično, samo naš Srećković šuti, tuži se na slab ribolov, ja ga začuden pogledam, nasmigne mi, pa nastavi: »svoga sam dobio par malih i jednu malo veću, pa kaj ti je to ribolov«, pa izvuče onu veliku pastrvu. Zanimajše; — »lijepa mrcina, lijep komadić«, padale su ushićene riječi.